

Intence nepředmětné

Husserl užil v jistých kontextech termínu „nenaplněné intence“. Ale v jistém smyslu je každá intence (jako skutečným, dějící se směřování) nenaplněná, protože jako naplněná přestává být dějící se intencí. Ovšem intence může směřovat k něčemu danému (byť jen předpokládaně danému atd.) nebo k něčemu ještě nedanému, teprve „přicházejícímu“, anebo dokonce k něčemu, co nikdy nebude „dané“. Takovou k nedanému zaměřenou intenci můžeme chápat např. jako „vnímavost“ vůči nepředmětným výzvám. Ve skutečnosti jsou ovšem obojí intence, tj. předmětné i nepředmětné, přítomny vždycky pospolu v každém aktu vědomí. Mám za to, že vědomí bez intencí není možné a neexistuje (ačkoli o tom Lévinas měl přednášku v Bernu 1983); můžeme snad mluvit o „náladě“ ve smyslu „naladění“, ale pokud má jít o skutečné vědomí, pak v souvislosti s „naladěním“ leda jako vědomí tohoto naladění, tedy jakási třeba sebe jednodušší reflexe. Mluvit o vědomí bez intencí, tj. oproštěné od intencí, může jen ten, kdo ono „ne-dané“ považuje prostě (a nesprávně) za „nic“, a samozřejmě kdo intence spojuje výhradně s intencionálními „předměty“. My však budeme trvat na tom, že nepředmětné intence mohou směřovat k nepředmětům (non-objektům), aniž by byly (a vůbec mohly být) prázdné resp. zcela nenaplněné.

(Písek, 050720-3.)